

Carta del prelat (juliol de 2015)

En aquesta ocasió, Mons. Xavier Echevarría recorda la importància que té a cada llar ajudar els altres perquè creixin en la fe i en la vida cristiana.

03/07/2015

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

A mesura que transcorre l'any marià, mirem de fer més intensa la pregària pel proper Sínode dels Bisbes sobre la família. El Papa Francesc no cessa

de demanar una pregària plena d'amor per la família i per la vida. Una pregària que sap alegrar amb els que s'alegren i patir amb els que pateixen.(...) Així, sostinguda i animada per la gràcia de Déu, l'Església podrà ser encara més compromesa, i estarà encara més unida, en el testimoniatge de la veritat de l'amor de Déu i de la seva misericòrdia per les famílies de món, sense excepció, tant dins com fora del ramat [1].

La intercessió de la Verge és decisiva. Acudim a ella amb molta confiança, mentre preparem la festa del 16 de juliol. La memòria litúrgica de la Mare de Déu del Carme renova la invitació a redoblar les nostres peticions al Cel. Mitjançant aquesta advocació, l'Església ens encoratja a recórrer a aquella que, amb el seu auxili i les seves cures maternals, ens faci dignes d'arribar a la muntanya santa que és Crist [2].

Sant Joan Pau II subratllava la necessitat absoluta de la catequesi en l'àmbit de la llar, especialment ara, quan en molts llocs «una legislació antireligiosa pretén fins i tot impedir l'educació en la fe, o on s'ha estès la incredulitat o ha penetrat el secularisme fins al punt de resultar pràcticament impossible una veritable creença religiosa» [3].

Tots ens trobem joiosament compromesos en aquesta tasca; amb la confiança posada en Déu i amb optimisme, sense deixar-nos influir per cap ambient advers ni per les dificultats objectives que puguin presentar-se. *La mà del Senyor no és pas tan dèbil que no pugui salvar, ni tan dura la seva oïda que no pugui sentir-hi* [4], ens diu el profeta Isaïes. ***Déu és el de sempre. —Homes de fe, fan falta: i es renovaran els prodigis que llegim en la Santa Escriptura*** [5].

Aquesta tasca en el si de la llar correspon en primer lloc als pares. D'acord amb l'edat i les característiques de cada un dels fills, han d'ensenyar-los els significats profunds de la fe i la caritat de Jesucrist. «Mitjançant el testimoni de la seva vida, són els primers missatgers de l'Evangeli davant els fills. És més, resant amb els fills, dedicant-se amb ells a la lectura de la Paraula de Déu i introduint-los en la intimitat del Cos -eucarístic i eclesial- de Crist mitjançant la iniciació cristiana, arriben a ser plenament pares, és a dir, engendradors no només de la vida corporal, sinó també d'aquella que, mitjançant la renovació de l'Esperit, brota de la Creu i Resurrecció de Crist» [6].

Són innombrables les manifestacions de gratitud a sant Josepmaria, arreu del món, per les seves paraules d'ànim als matrimonis, a les famílies. Amb una frase de la Sagrada

Esriptura deia: ***Dicite iusto quoniam bene (cfr. Is 3, 10); esteu fent tot molt bé, perquè no heu portat els vostres fills al món com porten els animals els seus. Vosaltres sabeu que tenen ànima, i que hi ha una vida més enllà de la mort -una vida de felicitat eterna o de condemnaió eterna-, i desitgeu que els vostres fills siguin feliços aquí i allà. Que Déu us beneeixi! [7].***

També als altres membres de la família, especialment als germans grans, als avis, etc., els pertoca l'especial responsabilitat d'ajudar al creixement en la fe i en la vida cristiana dels més joves. I, en qualsevol lloc on tractem d'implantar l'ambient de Natzaret, hem de comportar-nos de la mateixa manera, procurant –amb el testimoni de l'exemple i amb la paraula adequada– fer aquest servei fratern,

que és el més important que podem prestar.

Tanmateix, no cal oblidar que en algunes famílies i en altres llocs on es té cura de la formació en la doctrina cristiana, de vegades penetren gèrmens que debiliten o fins i tot apaguen la fe dels creients. Amb sentit de responsabilitat, sense inquietuds ni decaïments, les mares i els pares han d'esmerçar-se en la joiosa obligació d'educadors en la fe. No n'hi ha prou en confiar els fills a una escola amb recte criteri doctrinal, ni acontentar-se amb què freqüentin llocs on se'ls ofereix formació catòlica d'acord amb l'edat de cadascú. Tot això constitueixen ajudes, ajudes estupendes; però la responsabilitat primera correspon sempre als pares.

Quan li demanaven sobre aquests punts, el nostre fundador solia aconsellar: ***heu de defensar la fe***

dels vostres fills de dues maneres: primer, amb la vostra conducta cristiana, amb el vostre exemple. I després, amb la doctrina, procurant repassar el catecisme (...). I sense donar la llauna als vostres fills, els anireu formant en la bona doctrina. Així salvareu la seva fe [8].

Des de ben petits, els fills són testimonis d'allò que passa a la llar. De seguida perceben si els pares es comporten d'acord amb el que ensenyen, si se sacrifiquen amb alegria pels altres, si porten amb paciència i comprensió els defectes, si saben disculpar i perdonar i, quan arriba el cas, corregir de manera afable però clara. En definitiva, explicava el nostre fundador, ***les coses que succeeixen a la llar influeixen per a bé o per a mal en les vostres criatures. Procureu donar-los bon exemple, procureu no amagar la vostra pietat,***

procureu ser nets en la vostra conducta: llavors aprendran, i seran la corona de la vostra maduresa i de la vostra vellesa. Sou per a ells com un llibre obert. Per això, heu de tenir vida interior, lluitar per ser bons cristians. Si no, és inútil la tasca que preteneu fer amb els vostres fills o amb els fills d'amics vostres [9].

Per donar vigor a aquesta primera i més gran responsabilitat, els pares i els altres educadors han d'esforçar-se personalment per aprofundir en els continguts de la fe, mitjançant l'estudi i la consulta als qui estan ben preparats, de manera que la llum de la doctrina il·lumini els seus enteniments i encengui els seus cors. Tot això es reflectirà en la seva conducta quotidiana, i llavors podran afirmar el que l'Esperit Sant posa en boca dels pares, quan els fills –per l'exemple i els consells dels seus

progenitors– cerquen les sendes de Déu: *Fill meu, si el teu cor es fa savi, també el meu cor se n'alegra; tot jo ho celebraré quan parlaràs honradament* [10].

Comentant aquestes paraules, el Papa Francesc afegeix: **No es podria expressar millor l'orgull i l'emoció d'un pare que reconeix haver transmès al fill allò que importa de veritat a la vida, és a dir, un cor savi. (...) Un pare sap bé com costa de transmetre aquesta herència: quanta proximitat, quanta dolçor i quanta fermesa. Però, quant consol i quanta recompensa hom rep quan els fills rendeixen honor a aquesta herència. És una alegria que recompensa tota fatiga, que supera tota incomprensió i guareix tota ferida** [11].

Tot i aquestes atencions, no és infreqüent –sobretot en alguns països– que l'entrada en

l'adolescència o en la joventut vagi acompanyada per una aparent pèrdua de la fe. Més que d'abandó, sol tractar-se de tebiesa o deixadesa en la pràctica religiosa, que consideren una imposició exterior que contrasta amb l'ambient de l'escola, de la universitat, dels amics o amigues. La primera reacció d'uns pares o uns amics cristians consisteix sempre en pregar més per aquestes persones, tractar-les amb afecte, procurar comprendre-les. ***Com que ets una mare cristiana*** –comentava sant Josepmaria a una mare atribolada–, ***has encertat la primera manera i la més eficaç: l'oració. Invoca la Mare de Déu, que entén molt les mares, perquè ella és Mare de Déu, Mare teva i dels teus fills, i Mare meva.***

Després, mira de trobar bons amics per als fills (...). Les mares moltes vegades no us heu d'imposar perquè poden queixar-

se que els lleveu la llibertat. En canvi, per mitjà d'aquests amics, a poc a poc aniran tornant (...). I, protegits per la teva oració, altres persones faran el bé als teus fills, perquè tornin a l'Església, amb amor [12].

A més de pregar i demanar consell, de tractar de posar els fills o les filles en relació amb persones de la mateixa edat que puguin ajudar-los, sant Josepmaria aconsellava també parlar pacíficament i serena amb ells, més encara quan van creixent, de manera que siguin conscients dels deures com a fills de Déu. ***Sense enutjar-vos, parleu serenament, sincerament, d'ànima a ànima. No amb tots junts, sinó un a un. La mare que parli amb les noies, encara que de vegades és millor que sigui a l'inrevés. Vosaltres en coneixeu bé la psicologia: cal tractar-los de manera desigual, per comportar-se segons justícia.***

Parleu, sigueu amics seus. Us entendran molt bé perquè en el seu cor està –batega encara viva– la vostra mateixa fe. Potser tenen, a sobre de tot, un munt d'aquesta porqueria que els han llençat des de fora. Que es confessin, i veureu que bé van [13].

El matí d'avui celebraré la Santa Missa a una església parroquial dedicada a sant Josepmaria, a Burgos. A aquesta ciutat va recomençar el nostre Pare la tasca apostòlica de l'Obra havent sortit de Madrid durant la Guerra Civil Espanyola. Encomanem diàriament els fruits espirituals a tot el món, els preparatius de l'expansió a noves terres i totes les activitats amb la joventut que es realitzen en gran nombre de països, al servei de l'Església i de les ànimes. Dins aquesta pregària per ells fiqueu també a les seves famílies.

I digueu a l'estimadíssim Álvaro que
ens ajudi a ser molt fidels, cada dia
més.

Amb tot afecte, us beneeix

el vostre Pare

+ Xavier

Burgos, 1 juliol 2015.

[1] Papa Francesc, Discurs en
l'audiència general, 25-III-2015.

[2] *Missal Romà*, Memòria de la Mare
de Déu del Carme, Col·lecta.

[3] Sant Joan Pau II, Exhort. apost.
Catechesi tradendae, 16-X-1979, n. 68.

[4] *Is* 59, 1.

[5] Sant Josepmaria, *Camí*, n. 586.

[6] Sant Joan Pau II, Exhort. apost. Familiaris consortio, 22-XI-1981, n. 39.

[7] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 18-X-1972.

[8] Ibid.

[9] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 12-XI-1972.

[10] *Prv* 23, 15-16.

[11] Papa Francesc, Discurs en l'audiència general, 4-II-2015.

[12] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 22-X-1972.

[13] Sant Josepmaria, Notes d'una reunió familiar, 28-XI-1972.

.....

dev.opusdei.org/ca/article/carta-del-prelat-juliol-de-2015/ (05/08/2025)